

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

Szeenvig, Torszen O

En splinter ny Kjærlighedsvisse.

Mel: En Vise for Ger jeg nu fremføre vil.

1. Min Gøls jeg vil berede, alt til en liflig Sang,
Med Nattergalstener jeg den vil give Klang. Jeg
min betjende Verker at sinne op med mig, Og
heft om svundne Glæder min Sang den dreier sig.

2. Hvor snart forandres Stjæbuen og Lykken ven-
des om, Og Ebig og Vist og Klænter i Verden
finder Rum. Paa mig har Stjæbuen virket, og her
forlodd jeg gaar, Mit Hjerte sorgfuldt banker i og
spiler endte Saar.

3. Naar Vensker høist florerer, den snart da
viener af, Udrunder Timeglasset, vi lægges maa i
Grab. O Gud, naar Timen kommer at jeg skal
bæres ud, Da gid jeg mig saar vælge hos Dig en
Ven til Prud.

4. Da vinder hørt min Plage, Da endes al min
Sorg, Da saar jeg gløde Dage i Himlens faste
Vorg; Der øves lille Falskhed, der bor Miskærdig-
hed, Ja der er Fred og Glæde og Herlighed og Fred.

5. Hvoiledes skal jeg sege, at jeg den Fred kan
faa, Naar jeg med sorgfuldt Hjerte i Verden her
maa gaa. Kun for en utro Pige jeg blev en Van-
dringsmand, Det Tab, som jeg nu savner, jeg ei
begrebe kan.

6. D be mig, søde Pige! for første Gang jeg
saa Du venlig Straaler sendte fra dine Dine blaa.
D be mig, naar jeg modtog det falske Ord af dig,
Mit Hjerte jeg dig giver, fra nu da eier mig.

7. Fra den Tid Lykken endte og Glæden blev forbi
Et mindre Lod jeg trak mig i Livets Lotteri; Hvad

V box 2:54

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

hjelper mig de Løfter, Du gav med Haand og Mund, Naar Du mig vilde elske blot for en liden Stund.

8. Naar Tanken om de Løder da vi sammen kom, Og Mindet om de Løfter da du mig gav din Haand, Da gnsse maa mit Hjerter; jeg maa beklage dig, naar Frelseren vil komme at dømme Jorderig.

9. Du paa dig selv ei stole, før ei saa stolt et Mod, Vi alle er udsprungne af fælles Et og Rod, Du blev til Verden fødet med Smerte og med Rød, Din Moder dig opammed' og bugged i sit Skød.

10. Hun bar da Sorg og Møte for dig i spæde Aar, Og slittig hun opdrog dig i meget ringe Aar. Nu skjender du ei hende, at, hvilken forlig Sag, Tænk at der ivente for os en Dømedag.

11. Jeg dig slet ei vil dømme; thi Gud selv dømmer mig, Og Hevnen ham tilhører, som bor i Himmerig; Min Gud Du mig forlader om jeg saa daarlig var, At jeg min Tillid satte til En mig holdt for Nar.

12. Ja Kvindens List og Snarer de strax fremviste sig, Udi det skønne Eden, mens hun var Engle lig; Vor fælles første Moder forførte da sin Mand, De aad forbudne Frugter og kom i Skyndstand.

13. Fra hende allesammen vi fælles Smerte nød, Hun alle os tilegnet Guds Straf og evig Lød, Gjentagne Gange viser sig Kvindens falste Svig, Det har nu Erfaringen fuldkommen læret mig.

14. Da Samson havde Skjøgen Dalilla til sig lagt Han strax sin Vælde misted berøvet blev hans Magt, Da David og sit Die paa dig Bathseba fik Du tvende grove Synder han hastelig begik.

15. Ja Bibelen og siger og derom vidne kan, At Salomon i Skriften blev faldt den vise Mand; Men udaf hedensk' Kvinder han sig forføre lod, Uthsheds onde Tanker i hannem da opfod.

16. Exempler har vi mange, Ja indtil denne Dag, Paa Kvindens skjulte Snarer ja Falskhed og

Bedraa. Jeg selv og blev narret udaf en hndig Nø, Som jeg har svoret Trostøb al leve med og dø.

17. At hør min søde Pige! hvad tænkte du dermed? At du gif mig imøde med ventlig Kjærlighed, Hvad tænkte da de Gange da du gav mig din Haand Og da vi sammenknyttet vort Kjærlighedens Baaud.

18. Jeg ofte til dig sagde: at aldrig jeg fik se At vi blev sammenbundet ved Egtevielse. Du derpaa strax mig svaret: Hvorfor vil du ei tro du ene i mit Hjerter bestandigen skal bo.

19. Og nu blev alt mit Hjerter henvendt til dig min Ven Det ta'r jeg Gud til Vidne som bor i Himmelen; Han kjendte vore Tanker udi vor Ensomhed Da al vor lønlige Tale var blot om Kjærlighed.

20. En Dag i ensom Stillehed jeg Bibelen opsløg. Jeg saa hvad Jeremias der skrev udi sin Bog: „Var mine Dine Grædetilber og Hovedet var Vand, Min' Ungdoms Daarligheder jeg da begræde kan“

21. Og nu, min søde Pige, søg at forene dig Med En, du kunde leve bestandig lykkelig, Som du og tro maa blive i Med- og Modgangs Tid, I alle dine Dage til endt er her din Strid.

22. Men hvad vil du da svare naar du til Kirken maa Og her for Herrens Nafn da Ektekab indgaa, Naar Præsten dig vil spørge om du dog fordim har Et Trostøbsløfte givet, hvad har du da til Svar?

23. Mon om du da skal minde dig din forladte Ven? Ja mig som blev bedragen og vandrer enligen, Mon om du da saar føle et bittert Taarevand? Men al min Sorg og Smerte du ei begræde kan.

24. Naar endt er her din Vandring da aabnes Gravens Skød, Da du udaf de andre bortberes bleg og død, Hørd hjælper da din Skønhed om du er blank som Gulv, Naar du bli'r overøst udaf tre Skuffer Muld.

25. Naar Sjæl og Lege-n skiller og gaar til hver sit Sted, Da salmer bort din Skønhed og al din

Herlighed; Hvad hjælper da din Bynthen med Knip-
linger og Enor', Naar Legemet bortvandrer og blive
skal til Jord.

26. Men tank roor det oplært opstige skal en-
gang, Naar alle Grave aabnes og Tomestjævnens
Klorg Skal lide alle Løde fra Gæven at opstaa
Kornet med sin' Sjæle til Regnskab at fremgaa.

27. Da bli' den Pøg opslaan, hvori du strevet
er: Hvad vi har her betrevet i Lid og Gjerringer.
Da ve dig søde Pige! hvis jeg anklager dig, At du
paa mørke Stier har her forledet mig.

28. Men jeg vil dig tilgive, hvad du har gjort
mod mig, om du min Trofskab lænnet med Falskhed
og med Ediv. Du maa dog ei forgienne at søige
for din Sjæl; Fordi om du mig narret og bød
mig dit Forvel.

29. Du Himmelens Ledfeger du mig og lede maa
Dg naar det dig behager jeg hjem til dig saar gaa,
Du og udi din Flaske min' Taarer sente kan, Dg
giv mig saa at ditte udaf dit Livsers Land.

30. Min Moder hun er Ente min Fader den er død;
Nu maa jeg ud at vante og tjene for mit Brød,
Men hvorhen jeg nu vandrer, den Semme idelig
kun klinger for min Dren jeg er forladt af dig.

31. Jeg leter Haabets Anker og ud jeg vandre
maa, Jeg tar min Etov i Haanden og jeg vil ud
at gaa. Farvel! min vno Pige og svigetulde Ven,
Eeg hastig med en Anden at forene dig igjen.

32. Jeg kan ei langer scribe min Haand udmattet
er, Forladt jeg er af alle, men udaf dig især, Gid
Herrens Lys maa sinne bestandig for din Sjæl,
Med dette Duffe vnder jeg dig Farvel! Farvel!!!

Forfattet af Torsten D. Steendig.

(Eftertryk forbydes).

Trondhjem. Johan L. Sundts Bogtrykkeri.